

Farul Creștin

em. On. Palatul Cultural
LOCO

„Voi sunteți lumina lumii”. Matei 5:14.

Anul VIII. No. 23
Apare în fiecare Sămbătă

Redacția și administrația: Arad, Strada Lae Barna 4.
Inscris la Trib. Arad, secția III. No. 6/1939

Sămbătă,
8 Iunie 1940

SĂRBĂTOAREA RESTAURAȚIEI

8 Iunie 1940. Au trecut pe paginile istoriei zece ani de domnie glorioasă a M. S. Regelui Carol al II-lea. Zece ani de muncă depusă pentru ridicarea țării, zece ani încununați cu biruinți, zece ani de adevărată transformare, de primenire națională, de călînire a neamului.

La acest popas, gândurile fiecărui român se îndreaptă spre Suveranul țării, creatorul României noi. La această sărbătoare inimile noastre se unesc pentru a mulțumi Celui Atotputernic și a-L ruga să dăruiască M. S. Regelui mulți ani, pentru a duce neamul nostru la glorie.

Prin acțiunea prevăzătoare, și dragostea Sa M. S. Regele a dat o nouă viață țării. Astăzi nu mai sunt luptele politice, certurile și dușmăniile între frați. Fiecare muncește la locul lui. Tineretul înrolat în Straja Țării se pregătește pentru ziua de mâine. Frontul Renașterii Naționale a înlocuit parti-

M. S. Regele Carol II.

dele politice. Prin el, orice român poate colabora pentru binele Patriei.

Noua Constituție „Regele Carol al II-lea” a întronat o nouă ordine în toate ramurile vieții de stat. Armata a fost înzestrată și pregătită ca să poată asigura liniștea și pacea la hotare.

M. S. Regele în aceste vremuri grele veghează. Inconjurat de tot ce neamul nostru are mai bun, conduce destinele noastre cum se poate mai bine. El e regele care cunoaște orice nevoie, s'a coborât în mijlocul poporului, a stat de vorbă cu tinerii, a stat de vorbă cu bătrânii. A ascultat durerea și necazul celor loviți de viață, și le-a venit în ajutor.

La această sărbătoare ne unim cu toată suflarea românească să strigăm din tot sufletul TRĂIASCĂ M. S. REGELE CAROL II., TRĂIASCĂ M. S. MARELE VOEVOD MIHAI.

FARUL CREȘTIN

Farul Creștin

Foaie religioasă

Apare sub îngrijirea unui comitet.
Girant responsabil N. Oncu

Anul VIII. No. 23 Sâmbătă 8 Iunie 1940
Apare în fiecare Sâmbătă

Abonamentul:

Pe un an 100 lei, pe 6 luni 60 lei.

In străinătate 300 lei.

In Statele Unite 2 dolari.

Nu se primesc abonamente decât cu
trimiterea banilor înainte.

Redacția și Administrația:

Arad, Str. Luc Barna 4.

Casier: N. Oncu, Arad, Str. Blanduziei 4

DELA REDACȚIE

Aducem la cunoștință că oricine va face 10 abonamente, va primi un abonament gratuit, iar cine va face 20 abonamente, va primi un abonament și un cadou frumos și folositor. Deci la lucru. Am avea o mare bucurie dacă frații predicatori și conducători de biserică vor căuta ca fiecare familie credincioasă să fie abonată la revistă.

Rugăm din nou pe cei abonați numai pe o jumătate de an să-și reînnoiască abonamentul. Nu vrem să i ștergem din registrele noastre, dar nu putem nici să le trimitem revista până nu primim banii înainte. Spunem aceasta tuturor. Nu putem trimite revista fără bani nimănui. Pentru noi lucrul acesta e legea vieții.

Cerem tuturor celor ce au vândut revistele noastre cu bucurie, să ne trimită cât mai urgent banii.

Abonații noștri cari nu primesc regulat revistele să cerceteze la poștă și să ne scrie și nouă cine anume le oprește, pentru a putea face cuvenitele intervenții.

În acest număr am publicat și câteva lecțiuni din Mana zilnică pe Iunie a. e.

Atragem atenția că, un abonament pe o jumătate de an e 60 lei și nu 50 lei.

Intrebări personale

- 1) La câți oameni L-ai mărturisit pe Isus în luna trecută?
- 2) Câtă misiune ai dat în luna trecută?
- 3) Cu cât ai progresat în viața spirituală în luna trecută?
- 4) De câte ori ai lipsit dela biserică în luna trecută?
- 5) Câți bolnavi ai vizitat în luna trecută?

Mângăierea celui mântuit

Dacă e adevărat că omul creștin are parte de dureri și necazuri, de persecuții și suferințe, apoi tot atât de adevărat e că, el în mijlocul acestora are cea mai mare mângăiere. Această mângăiere poate fi asemănată cu o stâncă înaltă în mijlocul mării. Vor veni valurile, desigur, dar în loc să o sfărâme, o vor spăla, o vor face mai frumoasă, mai scilipi-toare.

E ceva vădit că, lumea de azi e lipsită de mângăiere. Un fel de ceață învăluie totuși. Cel mântuit are însă, trei izvoare puternice de unde îi curge necontent mângăierea divină în inimă.

Unul dintre acestea e FAPTUL CĂ VIEȚA ASTA E TRECĂTOARE. Aici e un mare contrast. Pentru cei nemântuiți, aceasta produce numai întristare, iar pentru cei mântuiți aceasta produce numai mângăiere. Din cauză că viața asta e trecătoare, cel mântuit știe, că frica și îspășământările cari vin de alăteia ori, vor dispărea. El înțelege că greul, care se ridică atât de ameninșător, va avea un capăt. Chiar dacă greutățile ar lovi într-una în el, totuși faptul că viața e trecătoare îi aduce o nouă mângăiere, fiindcă el știe că odată cu moartea se scapă de ele. Tot așa e și cu munca asta obositoare. Ea va fi isprăvită odată cu viața de aici. Blestemul că „în sudorea feței tale să-ți mănânci pâinea” e numai cât fine viața asta, adică „până te vei întoarce în praf”. Gen. 3.19. Apoi fiindcă viața e trecătoare, cel mântuit poate să fie mulțumit chiar și în neajunsuri, știind că și acestea vor fi înlăturate. Și nici chiar suferințele și chinurile nu pot să continue mai mult decât viața de aici. Pentru el și acestea sunt doar semne, că viața e trecătoare. După moarte el va fi scăpat de orice durere.

Deci gândul și faptul că viața asta e atât de trecătoare, face pe cei nemântuiți să plângă, fiindcă prea puțin au de trăit, iar pe cei mântuiți îi umple de mângăiere și îi face să-și ridice capul așteptând clipa izbăvirii.

Un alt izvor care revărsă mângăiere în inima celui mântuit, e FAPTUL CĂ EXISTĂ O ALTA VIEȚĂ, O VIEȚĂ VEȘNICĂ DUPĂ MOARTE. Aici țară e o deosebire. În timp ce pentru cel nemântuit asta produce numai groază, ar vrea mai bine să nu fie, pentru cel mântuit asta produce numai mângăiere. Și cum să nu producă aceasta mângăiere în inima celui mântuit, când abia prin asta îi va fi îndeplinit dorul lui după viață. Fiecare ar vrea să trăiască cât mai mult și cât mai bine. Dorul acesta împinge pe oameni, și chiar pe popoare, la toate eforturile. Dar, el nu poate fi stămpărat decât în veșnicie, în viața fără de sfârșit. Unii nemântuiți când sunt în fața

morții și își dau seama că nu-și au asigurată veșnicia, ar vrea să dea averi în tregi numai ca s'o poată avea, dar nu se poate. Viața veșnică nu se cumpără pe bani. Și aici e marea mângăiere, fiindcă ea e gratuită, numai să vrei s'o primești. Într-adevăr, faptul că știe că există o altă viață și faptul că a și primit-o și că o are, nu poate să-l lase în întristări pe cel mântuit. Apoi, asigurarea că acolo va fi răsplătit pentru toate, îl ajută să lucreze și când nu e luat în seamă de oameni și îl umple de mângăiere chiar și când e buljocorit de loși.

În sfârșit, cel de al treilea izvor de mângăiere pentru cel mântuit e FAPTUL CĂ DINCOLO VA FI TOTDEAUNA CĂ DOMNUL ISUS. Dacă nu ar fi El acolo, nu ar fi nici o bucurie. Acolo unde nu este El în veșnicie, acolo e iadul. Nici nu se poate o mângăiere mai mare decât asta: să știi că ai să-L vezi pe Cel ce a murit în locul tău, pe Cel ce te-a mântuit. Și nu numai să-L vezi, dar să-l totdeamna cu El, asta e ceva de nedescris. El nu va mai pleca de acolo. Păcatul nu va fi în stare să pătrundă acolo, ca să-i despartă. Nici moartea nu va putea face aceasta, fiindcă ea nu are intrare acolo. Nimic și nimeni nu va putea să despartă pe mântuit de Mântuitorul său. Ce împărtășire sfântă va fi atunci! Ce stare glorioasă! Nu e de mirare că Pavel a spus: „aș dori să mă mulțumesc să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine”. Deasemenea și Petru când a văzut numai o parte din gloria lui Isus la schimbarea Sa la față, a zis: „Doamne, este bine să stăm aici”. A sta cu un rege înseamnă cea mai mare cinste. Aceasta însă nici nu se poate compara cu starea pe care o va avea cel mântuit, când va sta o veșnicie întreaga cu Regele regiilor.

Aceasta e mângăierea unui mântuit. Dar, lasă-mă să te întreb, dragă celitor, ai această mângăiere? Dacă nu o ai, ce îți spun care e cauza: nu ești mântuit. Nu vrei s'o primești acum? Poate ești singur acum când citești aceste rânduri, deaceia oprește-te. Dă-ți seama de păcatele tale. Aruncă-te în brațele lui Isus și primește mântuirea. Nu zăbovi. Prin aceasta vei câștiga adevărata mângăiere chiar în timpurile grele de acum. Dacă însă ești mântuit, caută să împărtășești și altora această mângăiere. I Tes. 4. 18.

POPOVICI PETRU

ABONAȚI,
CETIȚI ȘI
RĂSPÂNDIȚI
FARUL CREȘTIN

LA CINE SĂ NE DUCEM?

Predică de I. Cocuț

Aș vrea, iubii ascultători, să ne gândim puțin la aceste cuvinte ale lui Petru apostolul: „La cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice!” Acesta a fost un răspuns la o întrebare a lui Isus. El tocmai terminase o predică foarte grea de început. Spusese oamenilor că *El e pâinea vieții*, că trupul Său e mâncare și sângele Său e beaură. Lumea care îl asculta, s'a scandalizat de aceste cuvinte și a început să-L părăsească. Dar nu numai lumea, ci și mulți din ucenicii Lui s'au lepădat de El. Ei s'au rărit tot mai mult până ce din mii de oameni, a rămas numai cu cei 12 apostoli.

Atunci Domnul s'a îndreptat spre ei și i-a întrebat: „Voi nu vreți să vă duceți?” Voi nu vreți să Mă părăsiți?

„Doamne, la cine să ne ducem?” a răspuns Petru. La cine? Unde putem găsi lumină pentru cărarea noastră? Unde putem găsi mântuire de păcatele noastre? Unde putem afla leac pentru rana sufletului nostru? De unde putem primi odihnă pentru inima noastră? Unde putem căpăta putere să înfruntăm greutățile și ispătele vieții? La cine să ne ducem? întrebă Petru pe Isus. Să mergem la marii preoți, care au prefăcut Templul în peșteră de tâlhari? Să ne ducem la Saducheii care nu cred în nimic, decât în bani? Să mergem la Fariseii plini de fățarnicie și mândrie religioasă? Să ne ducem la filozofii greci, care au ajuns să se îndoiască și de existența lor însăși? Să plecăm la vameșii și păcătoșii decăzuți, care nu au niciun frâu față de fărădelege? Da, Doamne Isuse, spune Petru, n'avem la cine să mergem! Suntem siliți să venim la Tine și numai la Tine, pentrucă Tu ai cuvinte

le vieții veșnice!

Oare, iubii ascultători, nu ni se potrivește și nouă aceste cuvinte? Oare nu-i putem spune și noi lui Isus: La cine să ne ducem?

Sufletul nostru e încărcat de păcate. Am mințit, am suduit, am înșelat, am pollit și câte alte păcate n'am făcut? O mare povară a păcatului apasă pe sufletul nostru. Simțim că suntem vinovați înaintea lui Dumnezeu. Conștiința ne muștră și ne condamnă. La cine să ne ducem? Unde putem găsi mântuire de păcat? Unde putem găsi ușurare pentru conștiință? Cine poate rupe lanțurile fărădelegii, ea să ne facă liberi? Unde putem afla spălare și curățire de nelegiuire? Unde? La cine să ne ducem? In biserică? La predicatori și preoți? La altare și anvoane? La locuri sfinte și la ceremonii pompoase? Toate acestea nu pot ridica niciun singur păcat de pe conștiință! Da, Doamne Isuse, la cine să ne ducem ca să ne mântuiască? Numai Tu poți șterge fărădelegea noastră. De aceea nu ne ducem la nimeni, ci venim la Tine.

În Călătoria Creștinului există o întâmplare foarte interesantă în această privință. Creștinul avea o sarcină mare în spate, așa de mare încât îl pleca la pământ. Erau toate păcatele vieții sale. A alergat Creștinul cu sarcina în multe locuri spre a scăpa de ea. S'a dus la legea lui Moise, s'a dus la înțelepciunea oamenilor, dar zadarnic. La cine să mă duc să scap de păcate? a strigat el. Dar la un moment dat a ajuns în fața crucii. A privit în sus cu credință la Cel ce suferea pe lemn. Deodată sarcina lui a căzut de pe spate într'un adânc fără

fund. Creștinul s'a simțit ușurat, inima lui s'a umplut de bucurie și ochii lui de lacrimi fericite. Isus i-a luat întreagă sarcina păcatelor. „Da, și noi putem spune: „La cine să ne ducem? Tu, Doamne, Isuse ai mântuirea veșnică pentru noi! Numai tu ne poți mântui!”

Cineva a asemănat lumea aceasta și pe fiecare din noi cu un om căzut într'o groapă adâncă și murdară. A trecut pe lângă groapă Budha, întemeietorul Budismului. S'a oprit și s'a uitat cu milă la omul din fundul gropii.

El i-a spus: „Omule, singura cale ca să scapi din această groapă, e să-ți închipuiești că, nu ești acolo. Să crezi că ești afară”. Cel căzut a încercat acest lucru, dar n'a reușit. Groapa a rămas groapă cu toată închipuirea lui.

A trecut apoi pe lângă groapă Confucius. „Omule” i-a spus acest înțelept, „ce stai acolo în groapă? Suie-te pe perete în sus și ieși afară! Asta e datoria ta. Tu trebuie să ieși afară prin puterile tale!” A încercat cel din groapă să asculte de sfatul lui Confucius, dar zadarnic. De câteori încerca să se suie în sus, cădea înapoi mai adânc.

A venit apoi pe acolo Zoroastru din Mesopotamia. Privind spre omul din groapă, i-a spus: „Nu e nicio speranță de tine. Așa și-te soarta să stai în fundul gropii. Încerei degeaba să scapi! Mai bine împacă-te cu starea în care te găsești!”

După aceea a venit și Moise. S'a uitat la omul din fundul gropii și a grăit: „Rău ai făcut, omule, că nu te-ai păzit. Trebuia să ferești groapa ca să nu cazi în ea. Acum blestenuul legii rămâne asupra ta”.

A venit, însă, mai târziu Isus. A privit la omul din groapă și I s'a făcut milă de el. Nu l-a ocărit, nu l-a batjocorit, ci s'a pogorit îndată la el. l-a luat în brațe, l-a ridicat în sus, i-a ajutat să-și pună picioarele pe umerii Săii sfinti. Și astfel omul a ieșit afară. După ce a ieșit afară, omul a început să cânte Psalmul 10:

Mi-am pus nădejdea în Domnul

Și El s'a plecat spre mine.

Mi-a ascultat strigătele

M-a scos din groapa picirii,

Din fundul mocirlei;

Mi-a pus picioarele pe-o stâncă

Și mi-a înlăturat pașii.

Mi-a pus în gură o cântare nouă,

O laudă pentru Dumnezeuul nostru.

Întâmplarea aceasta e adevărată cu privire la fiecare din noi. Mulți ne pot muștra și ne pot da sfat, dar numai Domnul Isus ne poate mântui de păcat. De aceea, iubii ascultători să spunem și noi, Doamne, la cine să ne ducem? Nu ne ducem la nimeni, ci venim la Tine, căci Tu ai mântuirea veșnică. Numai tu poți da tot ce lipsește sufletului nostru.

Cliseul nostru reprezintă pe credincioșii bapțiști din Leprozeria Tichilești, jud. Tulcea. Fotografia e luată în fața clădirii bisericii, ridicată de frații din leproși.

Nu trebuie să uităm că ei au nevoie de ajutorul nostru. Să ne rugăm pentru ei.

— Binecuvîntează, suș flete, pe Domnul, și nu uita nici una din binefacerile Lui! Ps. 103:2.

— Fericite de cei ce locuiesc în Casa Ta... în a căror inimă locuiește încrederea. Când străbat aceștia Valea Plângerii, o prefac într'un loc plin de isvoare. Ps. 84:6.

REVERENȚA ÎN BISERICĂ

Prea de multe ori trebuie să vedem că în Casa Domnului nu e o atmosferă dorită de sufletele noastre pline de dorul apropiării de Dumnezeu. În multe biserici e prea multă șoaptă, prea multă vorbărie, prea puțină reverență. Biserica nu e locul discuțiilor nici înainte, nici după serviciul divin. Ea e biserică și nimic altceva. Toate lucrurile ce nu aparțin ei, ce nu sunt pentru ea, trebuie scuse din biserică. Nimic din ce ar putea fi o piedică în calea apropiării sufletelor noastre de Creator, nu trebuie ocrotit sau păstrat în Casa Domnului.

Adevărata atmosferă bisericească

Casa Domnului trebuie să fie locul unde sufletele noastre să se simtă bine, să fie atrase și în liniște, departe de orice grijă pământească, descălușate de toate să plutească tot mai sus, mai sus, spre Dumnezeu. În biserică trebuie să ne ridicăm deasupra lumii, deasupra vieții de toate zilele.

În Casa Domnului trebuie să avem O ATMOSFERĂ DE INCHINĂCIUNE. Acolo înăuntrul nostru să fie descoperit Domnul, inima să fie deschisă și ființa noastră să aducă prinosul ei, jertfa, la altarul slavei Celui înviat. În biserică e locul unde în tăcere să mulțumești, să aduci laudă și să ceri cele dorite dela Tatăl. Acolo ființa noastră se lățește, unindu-se cu Isus. E locul unde ne putem închina în duh și adevăr.

Trebuie iarăș să fie o atmosferă DE CREȘTERE SPIRITUALĂ. Glasul Evangheliei, melodia cântărilor, influența rugăciunii pătrund mai bine în Casa Domnului. E o binecuvântare rugăciunea din cămărușă, dar e altceva când te rogi împreună cu frații tăi. Cântarea are cu adevărat putere, când cânti singur, dar cu totul altceva, când cânti cu tot poporul Domnului. Casa Domnului e pentru sufletele noastre „o pășune verde și o apă de odihnă”. Toți marii oameni ai creștinismului au devenit oameni tari în credință, prin influența directă sau indirectă a Casei Domnului.

Și apoi să fie o atmosferă DE ÎNĂLTĂRE SUFLETEASCĂ. Biserica Domnului mai mică sau mai mare, trebuie să fie un mic colț al cerului. Sufletele credincioșilor înălțate cu dragoste se ridică și trăiesc departe de lume și păcat. Egoismul, mândria trupească nu au ce căuta în biserică, acolo e locul unde toată activitatea e dela și pentru suflet. În biserică trebuie să ne ridicăm sus, mai sus de nori și să respirăm aerul cerului.

Ce minunat e să poți fi membrul unei biserici cu astfel de atmosferă! Dar fiecare biserică poate și trebuie să aibă atmosfera aceasta. Și pentru aceasta dăm mai jos o

Calea pentru a o căpăta

E bine ca înainte de a se începe serviciul divin, armoniul sau orga să cânte, în timp ce fiecare vine și ia un loc liniștit, cugetând sau cetind. Pe lângă acestea mai trebuie ca fiecare să aibă:

SPIRIT DE EVLAVIE. Să fi venit în Casa Domnului mână de un dor, o sete înăuntrică, fără alt gând decât să se bucură cu familia credincioșilor și a-și aduce jertfa la altar, o închinăciune sinceră. Fiecare cuvânt, fiecare sunet de cântare, să fie o pătură de rouă pentru el. Să nu permită ca în mintea lui să se strecoare gânduri rele. Să fie plin de entuziasm, și unit cu sufletul de ceilalți, să plutească spre slava Tatălui.

Să mai aibă fiecare **CONȘTIENȚA PREZENTEI LUI ISUS ȘI A DUHULUI SFÂNT.** „Unde veți fi adunați doi sau trei în numele Meu, voi fi și Eu în mijlocul vostru”, a spus Isus. Dacă noi ne-am da seama că în biserică, unde noi adesea vorbim, învidiem, sau ne gândim la multe alte lucruri, e Isus prezent, cu siguranță că am fi altcum, mai respectuoși, mai cu reverență. Gândiți-vă că în Casa Domnului alături de noi e un suflet înăuntrul căruia Duhul Sfânt își face lucrarea, și poate felul nostru de a fi în biserică, e o piedică în loc să-i fie de ajutor.

Și apoi o **ACTIVITATE SPIRITUALĂ.** Tot lucrul nostru să fie făcut ca să ajutăm Duhul Sfânt în lucrarea Sa. Când cântăm, ne rugăm, vorbim cuiva să facem din acestea un îmbold spiritual. Odată am intrat într-o biserică necunoscută. Fiind străin, imediat a venit un credincios, mi-a dat o carte de cântări și mi-a întins o mână caldă. Lucruri mici dar cari pot avea efect mare. Și nu odată s'a întâmplat ca prin aceste mici gesturi să câștigi un suflet. Să căutăm, dacă avem pe inimă cauza sfântă a Evangheliei, să facem din Casa Domnului poarta cerului și locul de odihnă sufletească.

Având o atmosferă adevărat creștinească în bisericile noastre, putem fi siguri că, pe lângă altele multe, vom avea și

Roadă binecuvântate

Vor fi multe binecuvântările primite, dar ne vom opri numai la câteva ca,

O MAI MARE DRAGOSTE DE BISERICĂ. O atmosferă adevărat creștină e atrăgătoare, pe când una lipsită de influența spirituală e rece și fără puterea de a cuceri. Dacă în bisericile noastre vom păstra o reverență, o sfințenie, noi și copiii noștri vom avea o legătură mai trainică cu Casa Domnului, iar cei ce vor intra în ea, vor rămâne acolo în mintea noastră va rămâne o amintire

plăcută a locului de închinăciune. Membrii vor fi la timp și regulați.

Apoi vom avea o **BUCURIE LAU-TRICĂ.** Într-o atmosferă caldă și creștinească bucuria înfloreste înăuntrul nostru ca florile la căldura soarelui. Mai. Ce bine ne simțim, câtă bucurie în sufletul nostru când ne aflăm în prezența Domnului, alături de frații noștri și împreună într-o atmosferă sfințită ne apropiem de Creator! Cu tot altceva e, când în biserică e vorbărie, șoaptă, și lipsă de atitudine creștinească de reverență.

Și pe lângă acestea, o atmosferă creștină ne dă **ALINARE SUFLETEASCĂ.** O pătură de untdelemn turnat pe rană, o ploaie binefăcătoare pe un pământ însetat. Imprejurări diferite, griji, nevoi, ispite și încercări lovesc fără milă în sufletul nostru, și când în Casa Domnului e desbrăcat de toate acestea, atmosferă spirituală îi alină toate durerile.

Păstrați în biserică o reverență adevărat creștină și veți spune apoi „mai bine o zi în curțile Tale, decât o mie de zile pe altă parte”.

A. P.

Clipa mântuirii

„Era cam pela ceasul al zecelea”. Ioan 1:39.

Când Ap. Ioan a scris evanghelia sa, a fost cu toată siguranța bătrân. A trecut un timp îndelungat de când Domnul s'a înălțat în cer. Totuși Ioan nu a uitat clipa mântuirii, clipa când s'a întâlnit cu Isus. „Era” scrie el „cam pela ceasul al zecelea”.

Clipa mântuirii **NE ADUCE BUCURIE.** Atunci osânda păcatelor noastre a fost luată dela noi, atunci sbuciumul s'a schimbat în laudă, atunci am îmbrăcat haina curată de copil al lui Dumnezeu. Când am venit înapoi, Tatăl ne-a ertat tot trecutul și vicașă noastră a început din nou. Atunci a răsărit pentru noi soarele vieții.

Clipa mântuirii **NE ADUCE SIGURANȚĂ.** Când ne aducem aminte că în vicașă noastră a fost „ceasul al zecelea” când Isus ne-a mântuit, atunci chiar dacă ar spune lumea întreagă altceva, noi suntem siguri de mântuire. Noi știm că păcatele au fost luate dela noi, că am fost desbrăcați de trecutul păcătos, că suntem ai Domnului.

Clipa mântuirii **NE ADUCE IMPROSPĂTARE.** Ne ducem din nou cu candelă credinței să luăm untdelemn, ne ducem din nou la izvorul de unde a pornit unda vieții noastre cu Isus, și acolo ne răcorim, ne înviorăm. Cu câtă plăcere cântă cei credincioși.

O scumpă zi, când Te-am primit Isuse, Salvatorul meu!

Inceputuri misionare

Apropierea de pierduți prin cartofi prăjiți

Marele evanghelist și dobânditor de suflete Moody, imediat după pocăința sa, a cerut de lucru în biserică. Predicatorul și bătrânii bisericii însă, căutau să-l convingă să mai aștepte, să mai crească el în cunoștința adevărului, să se întărească el mai bine, și nu i-au dat nici măcar să fie învățător într-o clasă a șc. duminicale. El nu s'a dat bătut. A cerut atunci nu o clasă, ci numai un loc într'un colț al bisericii. Și spre marea lui bucurie l-a primit.

După masă, când copii dela mahalaua orașului se jucau pe marginea șanțului, Moody a prăjit la cuptor cartofi, i-a luat în buzunar și a plecat spre periferia orașului.

A încercat să se apropie de copii, ce se jucau liniștiți. Dar când l-au văzut pe Moody, au luat-o la fugă. Când a văzut Moody aceasta, a scos din buzunar câte un cartof fript și arunca spre ei. Copii se întorceau, luau cartoful și-l mâncau. Se uitau spre Moody, așteptând să le mai arunce. Încet, încet, aruncând câte un cartof, Moody s'a apropiat de copii. S'a așezat cu ei pe marginea șanțului, a început să stea de vorbă cu ei, și în cele din urmă, între Moody și copii s'a legat o prietenie. La despărțire, Moody le-a dat pe Duminică uz toc, unde s'au întâlnit, și Moody i-a luat și i-a dus cu grămada la biserică, la locul pe care l-a primit în colțul din urmă al bisericii. Așa din Duminică în Duminică, până când clasa lui Moody a devenit cea mai mare clasă din școala duminicală.

În această clasă adunată prin cartofi prăjiți, cu copii dela mahalaua orașului, și-a început lucrarea sa, cel ce mai târziu a devenit marele evanghelist Moody.

Cu toate că nu a fost înțeles de conducătorii bisericii, Moody nu a pierdut curajul, cu toate că nu avea cui să predice, el a găsit mijlocul prin care să adune pe cei pierduți și să le predice pe Isus.

Marile treziri spirituale făcute prin predicile lui, mulțimea mare de întorși la Dumnezeu prin vestirea de către el a Evangheliei,

DE LA UNIUNE

Suntem nevoiți să rugăm din nou comunitățile să binevoiască a ne trimete cât mai curând posibil tabloul cu numele și adresa exactă a membrilor comitetului Uniunii. Repetăm rugămintea noastră cu speranța că, conducerea comunităților nu ne va da ocazia să mai cerem și pentru a treia oară lucrul acesta. Când vor înțelege comunitățile noastre să răspundă fără întârziere la cererile Uniunii, cari sunt în interesul și spre folosul lor?!

• • •

Intrucât ni s'au cerut lămuriri de unii frați cu privire la situația averilor Comunității, dăm următoarele lămuriri spre știința tuturor:

În conformitate cu art. 9, alineatul 3, 4 și 5 din statutul de organizare al cultului creștin baptist din România, acolo unde casa de rugăciune, locuința pentru predicator sau cimitirul au fost puse pe numele unuia sau mai mulți frați, nu e nevoie să se facă un nou act, ci numai o cerere din partea comunității respective adresată cărții funduare din localitatea respectivă sau Tribunalului situației locului, prin care să se ceară să facă mutația averii depe numele acelor frați pe numele comunității ale cărei sunt.

La fel, dacă averea a fost trecută pe numele unui comunități vechi, comunitatea nouă va adresa o cerere cărții funduare sau Tribunalului respectiv cerând să se facă mutația averii pe numele noii comunități.

Mutațiunile sunt scutite de impozit proporțional, timbre, taxe de transcriere sau de întabulare.

• • •

Comunitățile cari n'au trimis membrii în comitetul Uniunii, sunt rugate să trimită pe acei bărbați, care sunt destoinici pentru acest lucru. Conform statutului, comunitățile au dreptul să trimeată în comitetul Uniunii

minunata chemare la crucea Domnului Isus, frumoasele lui vorbiri, nu puteau cu nimic să întrecă începutul misionar a lui Moody.

Cartofii prăjiți au fost prima undiță aruncată. Copii aduși la biserică prin ei au fost primi pești prinși de Moody.

unul la 1000 membrii. Comunitățile cari îndeplinesc această condiție să trimeată biroului Uniunii numele și adresa exactă a fr. ce e ales pentru a face parte din comitetul Uniunii.

• • •

Suntem la sfârșitul anului școlar și din unele localități primim vești că d-nii directori ai școlilor primare refuză să primească nota la religie dată de predicatorii noștri copiilor aparținători cultului creștin baptist.

Prin ordinul Nr. 214.987/939, Onor. Ministerul Educației a aprobat ca predicatorii baptiști să dea instrucția religioasă copiilor baptiști. Acest ordin a fost publicat în „Farul Creștin” Nr. 8 din 24 Febr. 1940.

Acolo unde pe baza ordinului amintit mai sus, frații întâmpină greutate, să se folosească de dispoziția dată de Onor. Minister ale Educației Naționale, prin decizia Nr. 26.960/940, care prevede, că elevii de curs primar aparținând altor culte afară de cele istorice pot fi trecuți clasa fără notă la religie, ci numai pe baza unei dovezi că a primit educația religioasă în familie. Acest ordin a fost publicat în „Farul Creștin” Nr. 13 din 30 Martie 1940.

Dovada că a primit educația religioasă în familie o dă predicatorul și părintele copilului, adică o semnează amândoi.

• • •

Rugăm comunitățile și bisericile să nu uite a trimete contribuția lor pentru Uniune. Fără a spune prea mult în această privință, credem că frații vor înțelege situația și își vor face datoria.

•

Recunoaștem cu mulțumire că s'au mai primit următoare sume pentru casa misiunilor:

G. Vlad, Păclșa, Alba Iei 300, Bis. Bapt. Călata, Cluj Iei 200, G. Vlad, Păclșa, Alba Iei 200, Soc. Fem. Nisfoia, Hotin Iei 110, Soc. Fem. Nisfoia, Hotin Iei 110, Danci Ioan, Criseni, Satu-Mare Iei 50, Soc. Fem. Cernăuți Iei 110, Băruți Gavril, Săcuieni, Cluj Iei 100, Ciuciu Vasile, Gurbediu, Bihor Iei 100, Groza Ioan, Gurbediu, Bihor Iei 50, Fătuț Gheorghe, Gurbediu, Bihor Iei 20, Ciuciu Floare, Gurbediu, Bihor Iei 20.

Casier: Truta Petru, str. Berzei 29. București II.

MANA ZILNICĂ

TĂLMĂCIRILE TEXTELOR DIN CETIREA ZILNICĂ A BIBLIEI

de
Rev. A. Smellie, D. D. în limba Română de I. R. Socaciu, Th. M.

MAREA REUȘITĂ A LUI NEEMIA

El au zidit... ei au sfințit-o.

Luni, 10 Iunie 1940. — *Neemia 3:1-5.*

Iată un mare preot la lucru bun, Eliașib și-a făcut un renume prin faptul că și-a făcut datorința. El s'a sculat împreună cu frații săi și au zidit poarta oilor. Așa au lucrat și oamenii de rând mai cu inimă. Așa fură puși pe picior de lucru. „Tecoții, ai căror fruntași nu și-au pus grumazul la lucrul Domnului”. Ce rușine veșnică pentru acești fruntași și ce renume frumos pentru marele preot. Oamenii cuminți nu pot să nu urmeze pe conducătorii vrednici și harnici. Se întâmplă însă că fruntașii unui grup de oameni să fie altfel decât „vrednici și harnici”, niște pânțecce leșee, cum îi numește apostolul Pavel. Și atunci? Vezi ce-au făcut Tecoții!

Se spune că Filip Henry, marele comentator asupra Bibliei, a condus personal zidirea unui grajd dela ferma sa din Broad Oak, comitatul Flintshir, Anglia, căci se ocupa cu vaci de lapte, pe la 1678. Unul din păreți stă bine până azi. Pilda lui a fost urmată de mulți. Vacii bune, grajduri bune și Biblia pe masă, jur împrejur la gospodari. — *Neemia a reușit fiindcă s'a pus pe lucru cu mîntea și mâinele. Copiii ai Domnului la datorie, și lucrarea va merge! Reușita vine mereu, dar sigură. Numai așa poate avea poporul un suflet și un gând.*

Și poporul lucra cu inimă.

M., 11 Iunie. — *Neemia 4:1-12.*

Este un lucru greu să porți ocară. „La ce lucrează acești Iudei neputincioși?” a întrebat cu dispreț Sanbalat. „Să zidească numai! Dacă se va sui o vulpe, le va dărâma zidul lor de piatră”, a răspuns ironic Tobia. Aceste vorbe au vătămât adânc sentimentele poporului lucrător, dar nu i-au putut opri dela lucru. De multe ori asemenea vorbe ne jignesc în lucrarea sfântă. Alții vorbiri cinice pot face o rană mai adâncă decât alte rele aruncate asupra noastră.

Dar ocară se repune prin răbdare și lucrare stăruitoare. Poporul lucra cu inimă. Ei nu s'au oprit la vorbe sfâșietoare cu vrăjmașii lor, ei au ținuț la lucru. Și facem bine dacă luăm aminte la un motto vechiu al Scoților: „Ei au zis: ce zic ei; lasă-i să zică și noi să ne căutăm de lucru”.

Sanbalat și Tobia nu mai puteau face altceva, ei să se conspire cu toți răutăcioșii spre a veni asupra Ierusalimului să-l dărâme cu forța. Vulpea nu mai putea dărâma zidule de piatră! — Priponirile nu sunt lucruri necunoscute pentru copiii lui Dumnezeu, chiar în zilele noastre. Copiii lui Sanbalat și Tobia urmează pe calea Părinților lor! Oamenii lui Dumnezeu amenințali și aruncați în închisori pentru credință și Evanghelie după ce sunt hulțiți și batjocoriti de niște „pierre vară” nu se dau bătălii. „Ne-am rugat Dumnezeului nostru...” Da, și Domnul este scutul și scăparea noastră.

Dumnezeu nostru va lupta pentru noi.

M., 12 Iunie. — *Neemia 4:13-23.*

Neemia era foarte sigur că Dumnezeu era ajutorul lor. El era unul din oamenii credinței care se rezima pe brațul Domnului. Dumnezeu nostru va lupta pentru noi, zicea el și astfel s'a pus la lucru fără frică de oameni.

Nu poate fi o altă credință adevărată. Numai aceasta credință poate înțelege cu adevărat pe Dumnezeu. Dacă las în mîntea mea măcar o scântecă de gândire că El poate se dea greș și să fie purtat sau sucit de un om sau inger și dacă nu mă predau Lui cu totul în toate. H desbrac de perfecția, slava și dumnezeirea Sa.

Și nu exista vreo altă credință care să mă poată elibera de neceaz. Atunci când știu, că Dumnezeu este scutul și adăpostul meu, am pacea deplină; nu mă tem că vrăjmașii vor putea dărâma cetatea în care locuiesc. Vântul poate purta pleava și paele, dar nu poate arunca la pământ zidul depe stîncă. Când m'am lăsat pe brațul Său, m'am ascuns în înțelepciunea, puterea și dragostea Sa, furama în loc să-mi poată strica, îmi va face bine.

Totul se poate pentru cel ce crede în Domnul fără îndoială. Iarna se preface în vară, sărăcia în bogăție, ocară în slavă, durerea în bucurie. Doamne Isuse, adaugă la credința mea!

Am o mare lucrare de făcut.

J., 13 Iunie. — *Neemia 6:1-7.*

Vrăjmașii văzură că ocară și amenințările lor n'au prins. Acuma au chemat la ei de patru ori pe Neemia, ca să-i poată face vreun rău. Dar omul lui Dumnezeu a cunoscut planul vrăjmașilor și le-a dat un răspuns respectat. *Am o mare lucrare de făcut.* În alte vorbe: Nu pot lăsa lucru pentru ca să vin la voi și să pierd vremea. Lucrarea Domnului și viața sa erau de mare preț pentru Dumnezeu și pentru poporul amenințat mereu. Pe el nu l-au putut mișca dela datorie nici amenințările, nici momirile vrăjmașilor.

Ce anume lucru îmi poate înaltă viața pe această stîncă prea înaltă pentru mine?

Dorința arzătoare de a umbla pe urmele lui Hristos o poate face. Dacă eu doresc ziua și noaptea să-L urmez pe Isus, desigur nu mă voi opri la vreun lucru de omie. Iată de ce trebuie să-mi zic: Sunt hotărît pentru Domnul; El m'a ales pentru slujba Sa; El m'a îmbrățit cu putere de sus; trebuie deci să slăvesc pe Dumnezeu. Ar fi o rușine să plec dela lucrarea Lui.

Dragostea lui Hristos mă poate pune pe această stîncă. Ce grije am eu cine ce zice despre mine, când știu că Isus, care a murit pentru mine și s'a sculat din morți, mă iubește. Duhul sfânt locuiește în mine. El mă întărește. El mă folosește. El mă susține. Astfel ceata vrăjmașilor va dispărea ca fumul. Am o mare lucrare de făcut.

Un om ca mine să fugă?

V., 14 Iunie. — *Neemia 6:8-16.*

Iată o mulțime de calități bune în Neemia.

Una din ele este prevederea. El putea pătrunde în cele ce se plănuiau. Dar ce va mai mult: el putea descerne duhurile. Conspirațiile bine așezate ale vrăjmașilor nu l-au aflat nepregătit. Să de Dumnezeu ca eu să pot fi umplut de Duhul lui Dumnezeu, de înțelepciunea Lui, și apoi voi avea și eu așa putere ca să pot afla motivul și inima oamenilor.

Curajul e o altă calitate. — un om ca mine să fugă? Desigur aici era un curaj pentru un mare scop al vieții, în slujba Domnului! Nu putea deci să lăsa lucru, nici să se lase stăpânit de frică.

Stăruința este a treia calitate. Astfel zidul a fost isprăvit în 52 de zile. Neemia a continuat lucrarea cu stăruință arzătoare și hotărîrea sa a inspirat lucrul pe toți ceilalți. Aceasta este ceea ce dorește mereu să fim, a fi statornic și hotărît pentru Domnul, să suferim cu răbdare până la sfârșit.

Și credința simplă dar hotărîtă este la spatele tuturor. Aceasta lucrare era făcută de Dumnezeu. Neemia avea ochii luminați să vadă pe Lucrătorul ceres și deci el era sigur de izbândă. Nimeni nu se poate întrece în cele ale credinței cu omul care caută cu deplină încredere la Dumnezeu nevăzut. Să-mi dea Domnul credința unui copil, mîntea lui Solomon, răbdarea lui Moise și hotărîrea lui Neemia.

Sărbătoare cu laude și cântări.

S., 15 Iunie. — *Neemia 12:27-37.*

Oriceceatori Dumnezeu ne pune înaintea să facem o lucrare mare, El ne dă har ca s'o putem sfârși. Am cetit despre rezidirea zidului din jurul Ierusalimului cu îngrijorare și frică: dușmanii căi se lasă biruitori. Dar Dumnezeu nu se lasă batjocorit. Acum ni se prezintă mare bucurie la sfințirea — de dicarea — zidului. Ierusalimul pus din nou în locul de onoare trebuia să cânte slavă Domnului. Poporul în frunte cu marele Neemia și Ezra au mulțumit lui Dumnezeu pentru că le-a dat biruință asupra vrăjmașilor, pentru că au putut pune sub picioare toate greutatele și pentru că a luat depe capul lor ocară și rușinea. Să slăvim și noi pe Cel ce este Izvorul darurilor bune.

Era bucuria dedicării zidului. Cetatea era predată Domnului în mod deosebit și s'a sculat să laude pe Dumnezeu ostiților. Nicio alta cetate în lume nu era ca aceasta, căci Ierusalimul era cetatea sfântă, cetatea marelui Împărat. Acum a fost refăcută, pusă în locul ei de slavă și lumină pentru toate popoarele. Să dea Domnul ca bucuria dedicării — hotărîrii pentru Domnul — să rămână cu mine toate zilele. Dacă am fost răsădărit, trebuie să-mi predau viața mea răscumpărată în slujba Domnului meu. Iată calea pe care putem avea pururea bucurie.

DIN LUMEA RELIGIOASĂ

FR. TEODOR CENUȘA, păstorul bisericii baptiste din Tulcea, a ținut înmormântarea fr. C. Micu dela Spitalul de Leproși din Tichilești. Iar la Paște a ținut înmormântarea soriei Haritina Simicenco tot dela leprozeria Tichilești. Împreună cu fr. Cenușă, au luat parte la înmormântare și frații și surorile din Tulcea.

LA 22 MARTIE a. c. a avut loc înmormântarea fr. Ilie Bănuț, de 45 ani din Sasca Montană. Serviciul funebru a fost ținut de fr. Gavrilă Dunca și Iosif Ghiocel.

SERBAREA MAMELOR LA ORADEA. La 26 Mai a. c. într'un program compus din poezii, soluri, etc. a fost sărbătorită ziua mamelor, în biserica baptistă din Oradea. Programul a fost condus de sora Mărioara Covaci, care a vorbit despre „Soția lui Iov”. A mai vorbit despre datorită mamelor și sora Heana S.

FR. MIHUȚ MIHAL, ajutat de Fr. Savu Păteanu au ținut cununia religioasă a fr. Stan Ioan din Goleți cu sora Anghelina Ștefan din Căvăran. A cântat corul din sacul.

IN ZIUA DE 29 APRILIE a. c. Biserica din Deva a avut o frumoasă serbare cu ocazia punerii pietrei fundamentale a casei de rugăciune. Au participat frații din 16 biserici. Cuvântul Domnului a fost predicat de fr. Ilie Mărza, predicatorul bisericii și fr. Buda. Programul a fost împodobit cu orchestra tineretului din loc.

IN ZIUA DE 28 MAI a. c. a înecat din viață fr. Cornel Zuba, în etate de 19 ani, din Curtici, jud. Arad. Serviciul divin a fost îndeplinit de fr. Cornel Pascu, Ardelean Florea, Iov Teodor și Andea Ioan. A cântat corul mixt și bărbătește și muzica bisericii combinată cu cea a premilitarilor.

Moartea fr. Dr. Gh. Iosif

Fratele dr. Gh. Iosif, misionar și directorul Școlii Superioare din Rangoon, Burma, a trecut la Domnul. Fratele a fost român, născut în Transilvania la Rupea (Cohalm, jud. Târnava Mare), unde mama sa trăiește și azi.

Plecând în America, a intrat în școală, apoi s'a dedicat pentru lucrul Evangheliei în străinătate și a plecat trimis de Bordul de misiune în Burma, India.

A fost cunoscut la noi în țară, mai ales după călătoria din Octombrie 1935, când a vizitat bisericile din Arad, București, etc. A fost primul frate român, plecat cu Evanghelia printre păgâni. Dorim ca Domnul să mângâie pe cei întristați.

CU OCAZIA ZILEI DE 10 MAI, s'a ținut în biserica din Deva un frumos serviciu divin pentru Neam, Patrie și Rege. Serviciul a fost condus de fr. Ilie Mărza.

ȘCOALA DUMINECALĂ din Biserica Rădești, jud. Arad, a avut o frumoasă serbare în a doua zi de Paște cu scopul de a ajuta pe orfanii. La program au vorbit din partea copiilor, școlarii I. Ancațeu și M. Fericean, din partea tinerilor fr. Ioan Fericean și din partea bătrânilor fr. Dașcău. Colecta de lei 400 s'a trimis orfelinatul din Simeria.

FR. VASILE BELC din Buteni, a ținut la 12 Mai a. c. în comuna Crocna, jud. Arad, un frumos botez cu 10 suflete câștigate de iubirea și jertfa lui Isus. Au cântat corurile și muzicile din Bontest și Dieci.

FR. IOSIF GHIOCCEL a ținut în biserică din Socolari, jud. Caraș, cununia religioasă a fr. Ion Preda cu sora Ana Radomir, ambii din loc. A cântat corul din loc.

IN ZIUA DE 10 MAI a. c. s'a ținut înmormântarea soriei Elena Pop, în etate de 62 ani din Homorog, județul Bihor. Au luat parte frații din Tulcea și Salonta. Au predicat din Cuvântul Domnului fr. Jurecuța, Bora, Hălmăgean, Ciortăș și Emil Jiva din Arad.

IN BISERICA BAPTISTA din Pecica, jud. Arad, a fost sărbătorită la 26 Mai a. c. ziua mamei. Programul a fost împodobit cu poezii, soluri, etc. Au predicat fr. Alex. Sari, seminarist, Ștefan Talpes, Stef, etc.

LA 2 Iunie a. c. a avut loc în biserica din Arad-Șega o serbare frumoasă, condusă de fr. Nicolae Moț. Programul a fost împodobit cu poezii, soluri, etc. A cântat corul și orchestra. Din Cuvântul Domnului au predicat fr. Marcu Nichifor, I. Truța și Alexa Popovici.

FR. GAVRIL CRISAN din Cluj a ținut înmormântarea soriei Sofia Dani din Pata, jud. Cluj, la 17 Aprilie a. c.

IN ZIUA DE 2 MAI a. c. a avut loc înmormântarea soriei Loncan Elena de 20 ani din Cluj. Serviciul a fost îndeplinit de fr. Ioan Dan și Gavril Crișan. A cântat corul și muzica din loc de sub conducerea fr. Farcaș Traian.

FR. SCHIAU IERONIM a ținut serviciul de deschidere a casei de rugăciune din Uioara, jud. Alba, la 26 Mai a. c. A urmat apoi un frumos program la care au mai vorbit fr. V. Vasinea și Bordeanu.

FR. PUJA DUMITRU și Bor Gligor au ținut înmormântarea soriei Puja Floare de 80 ani, din comuna Bucuroaia, jud. Bihor.

IN ZIUA DE 22 MAI a. c. a avut loc în Jiřișul Negru înmormântarea fr. Popa Florea de 18 ani. Serviciul funebru a fost ținut de fr. Iosif Chiș, seminarist, împreună cu fr. T. Marian și V. Herdan. A cântat corul din loc.

Rugăciune de 8 Iunie 1940

Doamne Dumnezeul nostru, Tu care ai în mâna Ta trecutul, prezentul și viitorul, noi venim la Tine. Cunoaștem că mila Ta a purtat neamul nostru prin vremurile grele de sclăvie, de asuprire străină; cunoaștem că puterea Ta ne-a păstrat prin toate; știm că iubirea Ta e cu noi. Și acum smeriți ne închinăm că așa a fost voia Ta, să dai poporului nostru libertatea națională.

Îți mulțumim o Doamne, pentru M. S. Regele Carol al II-lea, pentru cei 10 ani de domnie glorioasă și pînă de prosperitate, în care a dat țării noastre o nouă înălțare; pentru grija cu care conduce destinele țării; pentru biruința cu care ai învins toate încercările Lui. Ajută-l, Te rugăm fierbinte, ca în aceste vremuri pline de negură și întunecate să poată să ducă țara noastră la limanuri bune, la progres, la biruință. Păzește țara noastră de grozăviile războiului. Dă-ne pace, ca liniștiți și ocrotiți de Tine să ne urmăm drumul holărit de Tine în istorie.

Dă Tu binecuvântarea Ta glorioasă noastre armată. Dă înțelepciune conducătorilor noștri. Deschide mâna Ta pentru poporul nostru. Ajută ca Evanghelia Ta slăvită, să ajungă în toate orașele și satele țării noastre. Fă ca suflul unei noi vieți spirituale, să încălzească inimile poporului nostru.

Acasta e rugăciunea noastră, pentru Numele Domnului Isus. Amin.

Credinciosul și Domnul său

Noi suntem dați lui Hristos. Ioan 17:6.

Suntem mântuiți prin Isus. Rom. 5.

Suntem asigurați în El. Rom. 8:38, 39, Ioan 10:28.

Vieța noastră e ascunsă în Hristos. Col. 3:3.

Noi suntem uniți prin El. I Cor. 12:12, 13.

Suntem păziți prin El. I Petru 1:5.

El îngrijește de noi. Filipeni 4:6. Suntem transformați în chipul Lui. Rom. 8:29.

Noi vom toată veșnicia cu Isus. Rom. 8:17, I Tes. 4:17.

FAPTE, PILDE și IDEI

— Uniunea școalelor duminicale din India a aranjat câteva cursuri de Biblie cu învățătorii dela școalele duminicale. Fiecare curs va dura două săptămâni.

— În raportul pe anul 1939 al Societății de misiune baptistă în Congo, Africa, se arată că în anul trecut au fost sub instruirea creștină un număr de peste 65.000 de copii; în spitalele misiunii au fost îngrijiți 6000 de suferinzi, iar numărul vizitatorilor se ridică la 130.000 de oameni.

— Societatea de misiune în străinătate a credincioșilor din Finlanda cheltuieste în fiecare an cu misionarii suma de 32.000 de dolari. Ea lucrează în India, Africa de sud-vest și China. În timpul războiului finlandez societatea n'a mai putut întreține misionarii de pe câmpul de lucru, și atunci lucrarea a fost luată și întreținută de societățile misionare din Suedia și Norvegia.

— Societatea de Biblie pentru Britania și străinătate arată că în 1939 s'au vândut în Germania 280.000 de Biblii, dublu față de anul 1938; în Ungaria 169.000, deci de două ori mai mult ca în 1938; în fosta Cehoslovacie numărul de Biblii a crescut cu cinci la sută față de anul 1938, când s'au vândut 50.875 exemplare, dar recordul a fost în Polonia unde s'au vândut 135.000 de Biblii față de 51.000 în anul 1938. O dovadă că vremurile grele ne apropie de Dumnezeu.

— În Siria au fost angajați ca misionari un număr de orbi, bărbați și femei credincioși, cari să meargă din casă în casă și să predice Evanghelia.

— Nu de mult a murit Lord Tweed-smuir, care în timpul războiului ruso-finlandez a trimis peste 78.000 de Biblii și Testamente pentru a fi împărțite trupelor finlandeze și prizonierilor ruși, dintre cari mulți nu au văzut de loc Biblia.

— Misiunea creștină din Sudan are printre misionarii ei câțiva foști canibali, (oameni cari mâncau carne de om).

— Rev. Helmut Simoleit, conducătorul misiunii baptiste germane în Camerun, scrie că în anul trecut au fost dobândiți la Isus 304 persoane. Școalele duminicale numără 3577 de elevi.

Probleme însemnate

Pe ușa unei vechi biserici din Fiesole (lângă Florența), se găsesse scrise următoarele cuvinte:

„Un singur Dumnezeu; dacă El e vrăjmașul meu, cine mă va mântui?”

Un singur suflet; dacă-l pierd și pe el, ce-mi mai rămâne?”

Cetim într-o revistă creștină străină, următoarea statistică a descreșterii organizației „Fără Dumnezeu” din Rusia. În anul 1937 această organizație număra cinci milioane membrii. În Septembrie 1939, numărul membrilor era de 3 milioane 500.000 de oameni. Iar la 1 Ianuarie 1940 au rămas ca membrii un număr de 2.925.605 de oameni. Deci, din 1937 și până la începutul anului 1940 au părăsit organizația „Fără Dumnezeu” aproape jumătate din membrii ei.

Ceasul de aur

Un vestitor al Evangheliei a intrat odată într-o școală primară și scoțându-și ceasul din buzunar, îl întinse celui dintâi școlar. Acela se uită cu sfială și nu cuteză să întindă mâna și să-l ia. Tot așa făcu și cu al doilea și al treilea. Unul mai mic însă, îndrăzni să-l ia. Vestitorul Evangheliei trecu apoi la catedră. Atunci cel dintâi școlar îl întrebă: — „Domnule, i-ai dat de tot sau ai glumit?” — „Nu n'am glumit de loc”, răspunse vestitorul Evangheliei. Ce rău le-a părut școlărilor care nu cutezaseră să ia ceasul!

Așa e și cu iertarea păcatelor:

Dumnezeu o dă fiecărui păcătos care crede în Domnul Isus. Unii însă o primesc, alții nu.

Dar tu, cetitorule, ai primit-o? Ori ți se pare de necrezut că Dumnezeu îți dă un dar așa de mare?

Indianul și viermele

Un indian a fost întrebat de un European, cum s'a făcut schimbarea inimii lui. Tot vorbind, au ajuns într-o pădure. Acolo, Indianul strânse câteva lemne uscate și făcu în cerc cu ele; în mijloc puse un vierme. Apoi aprinse lemnele. Viermele nu putu să găsească micio cale de scăpare; se strânse cu durere în mijlocul cercului de foc, apoi se întinse ca să moară. În clipa aceea, Indianul luă viermele în mână și zise: „Iată calea pe care m'a dus Dumnezeu; n'am recunoscut păcătos, n'am văzut în primejdie, am văzut mânia și urgia lui Dumnezeu gata să cadă asupra mea. Am încercat să scap, dar n'am avut cum; de jur împrejurul meu era foc. În cele din urmă doream să mor. Atunci, a venit Isus și m'a luat cum am luat eu viermele și astfel m'a scăpat de focul iadului”.

S'a întâmplat aceasta și în viața ta? Te-a scăpat Isus și pe tine dela moarte? Da sau nu?

INĂLȚAREA LUI ISUS

Faptele 1:9, 10.

Timp de 40 de zile după înviere, Isus s'a arătat tuturor credincioșilor Lui. I-a convins pe toți că e viu, că puterea morții a fost înfrântă, piatra dela mormânt n'a putut să-l închidă pentru totdeauna. Trei ani și aproape jumătate a învățat și a predicat, la armă a luat crucea, a acceptat potirul morții, și-a dat viața, a ispășit în moartea Lui păcatele tuturor celor ce cred în El și din mormântul rece S'a sculat cu steagul biruinței. Misiunea Lui „să caute și să mântuiască” s'a încheiat. A sosit ceasul să plece de unde a venit. Și în timp ce ai Lui erau cu El pe munte, „S'a înălțat la cer”.

Înălțarea e *promisiunea venirii Lui din nou*. Când cei credincioși în El stăteau cu ochii pironiți spre cer, privindu-L cum se înălță, au venit îngerii cu făgăduința, că așa cum S'a înălțat la cer, va veni din nou. Făgăduința aceasta a făcut-o și Isus de mai multe ori. El trebuie să vină și va veni, Biserica Lui din toate timpurile a crezut aceasta. Venirea Lui e una din cele mai mari doctrine ale

creștinismului. Cine nu crede că Isus va veni din nou, a încetat de-a mai fi creștin.

Înălțarea Domnului Isus e *încercinarea că va trăi cu noi cu fiecare*. Dacă Isus nu s'ar fi înălțat la cer, El ar fi aparținut numai unui loc și ar fi trăit numai cu unii oameni. Așa însă, El poate fi cu cel care crede în El în birou, în atelier, la plug, în urma oilor, etc., în România, Europa, Africa, America, în orice colț al pământului. Trăiește cu toți, îi cunoaște pe toți, îi ajută pe toți.

Înălțarea Domnului e *asigurarea că vom avea locul pregătit în cer*. El a spus că se va duce să ne pregătească loc ca veșnicia întregă să fim cu El. Și El a plecat. Spre acest loc țind sufletele noastre. Acolo e dorul și speranța noastră. Acolo unde nu va mai fi moarte, nu va fi tânguire, nu va fi țipăt sau durere, nu va fi suspin sau lacrimă. În casa Tatălui cu sfinții împreună e locul pe care Isus îl pregătește celor ce cred în El. Nici unul din credincioșii Lui, oricât de mic sau neînsemnat, nu va fi uitat afară.